

NÁZEV MATERIÁLU	Připomínky Svazu průmyslu a dopravy České republiky k návrhu Zákona o digitální ekonomice a o změně některých souvisejících zákonů
Č. J.	85/2023
DATUM ZPRACOVÁNÍ	7. listopadu 2023
KONTAKTNÍ OSOBA	Anna Hroudová
TELEFON	225 279 202
E-MAIL	ahroudova@spcr.cz

Svaz průmyslu a dopravy ČR (SP ČR) vítá návrh nového Zákona o digitální ekonomice a o změně některých souvisejících zákonů.

KONKRÉTNÍ PŘIPOMÍNKY

1. § 2 písm. c.) – Základní pojmy

Zajímalo by nás, zda je možné v tomto ustanovení za uvedené elektronické prostředky považovat telefony? Pokud ano, jak bude vykládáno ustanovení § 1825 odst. 2 OZ, a to konkrétně část: „projeví svůj souhlas elektronicky nebo podpisem potvrzení nabídky na listině?“ v souvislosti s navrhovaným zněním § 2 c): „elektronickými prostředky zejména sítí elektronických komunikací, elektronická komunikační zařízení, automatické volací a komunikační systémy, telekomunikační koncová zařízení nebo elektronická pošta“. Neprotiřečí si tato ustanovení? Když ustanovení § 1825 přímo zakazuje uzavření smlouvy po telefonu, aniž by došlo k elektronickému potvrzení vůle spotřebitele a návrh zákona o digitální ekonomice za elektronický prostředek označuje i telefon.

Tuto připomínku považujeme za zásadní.

2. § 3 odst. 2 – Informace poskytované uživateli služby informační společnosti

Důvodová zpráva uvádí jako důvody kompatibilitu s ustanoveními občanského zákoníku na ochranu spotřebitele (tato ustanovení občanského zákoníku jsou kogentní), ustanovení předkládaného zákona obsahuje dovětek „není-li stanoveno smluvními stranami jinak“, tj. Charakter normy je zjevně dispozitivní. Vhodné by bylo v důvodové zprávě charakter normy rozvést a blíže vymezit pojem „na uzavírání smluv“, kdy pohledem srovnání se zněním občanského zákoníku je použitý termín nepřesný.

Tuto připomínku považujeme za zásadní.

3. §8 odst. 1 odst. c) – Šíření obchodních sdělení

Ustanovení §8 odst. 1 písm. c) zavádí limitaci možnosti kontaktovat zákazníky přímým marketingem maximálně po dobu 3 let.

Z navrhované textace je však nejasné, zda se jedná o lhůtu vázanou na okamžik, kdy dochází k reálnému prodeji služby/zboží (stávajícímu) zákazníkovi nebo na okamžik prodeje služeb/zboží zákazníkovi, který hodlá

konzumovat služby/zboží kontinuálně na základě rámcové (dlouhotrvající) smlouvy. Při druhém jmenovaném výkladu by však mohlo dojít k paradoxní situaci, kdy by zákazník, který po měsíci trvání smluvního vztahu tuto rámcovou (dlouhotrvající) smlouvu o poskytování služeb (typicky služby bankovní, pojišťovnické, telekomunikační) vypoví, mohl být kontaktován za účelem přímého marketingu po dobu následujících třech let (resp. 2 let a 11 měsíců), avšak zákazník, který v dlouhodobém smluvním vztahu o poskytování služeb konzumuje služby více než 3 roky, nemohl by po uplynutí 3 letě lhůty být za účelem přímého marketingu osloven, ačkoliv tuto svoji vůli neprojevil a jeho smluvní vztah i nadále trvá.

Navrhujeme tedy vložit do důvodové zprávy navrhovaného znění zákona ustanovení, které by postavilo na jisto, že lhůta běží od data, kdy si službu/zboží zákazník reálně objednal/využil, byť na základě rámcové (dlouhodobé) smlouvy.

Nepovažujeme toto omezení za logické. Pokud bude zákazník dostávat 3 roky od posledního odběru zboží/služeb e-mailly, kdy v rámci každého z nich bude moci učinit opt-out, který ale nevyužije, není důvodu mu je nezasílat i nadále. Pokud by mělo být omezeno zasílání, tak spíše při velké proluce od zaslání posledního e-mailu, tak, jak to dovozuje německá judikatura.

Tuto připomínku považujeme za zásadní.

4. § 27 - Spolupráce při přípravě zprávy o činnosti podle nařízení o digitálních službách

Prosíme upřesnit, které vnitrostátní orgány jsou zmocněné postupovat dle čl. 9 a čl. 10 DSA. Případně upřesnit, zda bude zmocnění implementováno jinými předpisy.

Tuto připomínku považujeme za zásadní.

5. § 44 a násl. – Přestupky poskytovatelů zprostředkovatelských služeb

Nepovažujeme za přiměřené, aby zákon de facto paušálně stanovil pokuty do výše 6 % obratu za všechny přestupky, což je ve skutečnosti maximální hranice, kterou členské státy nemohou překročit. U řady ustanovení by měla být maximální výše pokuty nižší (např. porušení procesních pravidel či pravidel součinnosti). Neadekvátnost pokut je zřejmá při srovnání výše pokut za porušení nařízení P2B podle § 43, kdy za typově stejná provinění hrozí pokuta „pouze“ do 10 mil. Kč.

U § 46 odst. 2 písm. h) se jedná ve skutečnosti o soukromoprávní vztah, jehož porušení by nemělo být pokutováno. S ohledem na to, že subjekty pro mimosoudní řešení sporů mohou účtovat nepřiměřené částky, nebylo by spravedlivé, aby poskytovatel čelil riziku pokuty, pokud by je neuhradil – pak by poskytovatel byl ve skutečnosti nucen hradit i nepřiměřené částky, protože by se nechtěl vystavit riziku pokuty.

U § 46 odst. 2 písm. k) se domníváme, že je nepřiměřené sankcionovat tato jednání poskytovatele s ohledem na to, že případné opomenutí pozastavování (pokud je DSA vůbec stanoví jako povinnost, což je sporné), nebude mít následky pro jinou osobu, než poskytovatele samotného (který bude muset vyřizovat oznámení, které by jinak vyřizovat nemusel).

U § 46 odst. 2 písm. u) upozorňujeme, že se jedná o porušení, které je možné sankcionovat i podle GDPR.

Tuto připomínku považujeme za zásadní.

6. § 59 novela trestního řádu

V části třetí návrhu zákona se novelizuje trestní řád doplněním obecné úpravy pro vydávání příkazů v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (nařízení o digitálních službách).

Navrhovaná úprava je však poměrně kusá, a ne zcela reflektuje požadavky kladené nařízení, jelikož navrhovaná úprava se týká pouze úpravy trestního řádu, ačkoliv je zřejmé, že příkazy dle čl. 9 nařízení o digitálních službách nebudou mít pouze trestněprávní rovinu, ale rovněž rovinu civilněprávní. Pokud je již tedy navrhována zvláštní úprava příkazů vydávaných v souladu s nařízením o digitálních službách, pak je nutné obdobnou úpravu vložit i do civilněprávních předpisů, aby bylo zajištěno, že instituty trestněprávní, které by měly být ultima ratio, budou takto využívány a nebudou využívány i pro účely soukromoprávní obrany proti sdílení nezákonného obsahu po internetu.

Dále je nutné, aby v případě vydávání příkazu byl stanoven postup, kterým bude zajištěno, aby příkazy směřující k zablokování určité webové stránky s nezákonným obsahem byly adresovány všem poskytovatelům zprostředkovatelských služeb. V nařízení o digitálních službách se sice počítá s tím, že koordinátor digitálních služeb bude s poskytovateli zprostředkovatelských služeb komunikovat prostřednictvím kontaktního místa, které má poskytovatel zprostředkovatelských služeb pro tyto účely zveřejnit, nicméně v těchto případech se jeví jako účelnější, pokud by bylo zvoleno jiné, již dnes fungující řešení. Tímto řešením je vedení jednotného seznamu, kde by byly jednotlivé příkazy, resp. webové stránky, zveřejňovány a poskytovatelé zprostředkovatelských služeb by na základě zveřejnění v daném seznamu ve stanovené lhůtě přístup k daným stránkám zamezili. Navrhujeme tedy vložit do navrhovaných ustanovení obdobnou úpravu takových seznamů jako je již obsažena v zákoně č. 186/2016 Sb. o hazardních hrách, zákoně č. 378/2007Sb., o léčivech nebo v zákoně č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, přičemž povinnost vedení tohoto seznamu by měla být uložena koordinátorovi digitálních služeb, jakožto orgánu, který bude mít přístup k systému pro sdílení informací, kde budou veškeré příkazy evidovány.

Tuto připomínku považujeme za zásadní.